

Sygn. akt II Kp 87/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Ewelina Zachilska

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 207 § 1 k.k.

na skutek zażalenia A. M.

na postanowienie Prokuratora Rejonowego w D. z dnia 22 stycznia 2014r. w sprawie 1 Ds. 116/14 w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 k.p.k.

postanawia:

nie uwzględnić zażalenia **A. M.** z dnia 4 lutego 2014r. i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratury Rejonowej w D. z dnia 22 stycznia 2014r., w sprawie o sygn. akt 1 Ds. 116/14, w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2014r. Prokuratura Rejonowa w D. odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie psychicznego i fizycznego znęcania się nad małoletnią córką O. M. w okresie od 5 listopada 2013r. do 3 grudnia 2013r. w D. to jest o czyn z art. 207 § 1 k.k. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Na powyższe postanowienie w dniu 4 lutego 2014r. wniósł zażalenie A. M. domagając się uchylecia postanowienia i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania.

We wniosku z dnia 3 marca 2014r Prokurator Rejonowy w D. zwrócił się o nieuwzględnienie zażalenia na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia, bowiem zarzuty w nim zawarte nie znajdują oparcia w treści materiałów zebranych w ramach postępowania sprawdzającego, dających podstawy do wydania zaskarżonego postanowienia.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd, rozpoznając zażalenie pokrzywdzonego, podzielił w pełni stanowisko Prokuratury Rejonowej w D., iż decyzja procesowa o odmowie wszczęcia dochodzenia podjęta przez ten organ jest w pełni zasadna i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W realiach przedmiotowej sprawy odnośnie opisanych czynów należy stwierdzić, że zgromadzony w sprawie materiał nie pozwala dostatecznie wskazać popełnienia czynów zabronionych. Bezsporny jest fakt, że między A. M. a jego żoną

M.M. istnieje długotrwały konflikt, a rodzina ta należy do rodzin dysfunkcyjnych. Rozpytani w trakcie postępowania sprawdzającego świadkowie nie potwierdzili wersji wydarzeń wskazanej przez A. M..

M.M. i A. M. razem wychowują dwie córki O. (13 lat) - która jest biologiczną córką A. M. (miał on jednak ograniczone prawa rodzicielskie), a M.M. została dla niej ustanowiona rodziną zastępczą - oraz ich wspólne dziecko P. (8 lat). Od dłuższego czasu pomiędzy małżonkami dochodzi do kłótni i nieporozumień, w rodzinie dochodzi do przemocy. A. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 22 sierpnia 2012r. został uznany winnym znęcania się psychicznego i fizycznego nad żoną w okresie od 28 stycznia 2006r. do 18 sierpnia 2011r., to jest występku z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata. W sprawie znęcania się A. M. nad żoną wszczynane były kolejne postępowania, jednak zakończone umorzeniem, ponieważ M.M. wycofywała się z dalszych zeznań, poddając się sugestiom męża, który obiecywał poprawę. W odniesieniu do zarzutu znęcania się nad O. M., M.M. stwierdza, że to mąż nastawia córkę przeciwko niej, buntuje ją, podważa jej autorytet, czego konsekwencją jest zachowanie O., która ulegając sugestiom ojca i stosując się do jego poleceń, wykazuje agresję. Dziecko jest ponadto przekupywane przez ojca drogimi prezentami i markową odzieżą, a także obietnicą wspólnego wyjazdu zagranicę. Przy tym mąż nie interesuje się w ogóle drugą córką P.. Wersję wydarzeń przedstawioną przez M.M. potwierdziła B. S. (ciotka M.M.), która zajmowała się dziećmi na prośbę nauczyciela - wychowawcy O.. P. P. (2) - nauczyciel, wychowawca O., któremu dziecko zwierzyło się, że matka miała ją pobić, wskazał, że O. nie posiadała żadnego śladu wskazującego na uderzenie, a ojciec dziewczynki w rozmowie telefonicznej z nim zażądał wezwania policji

i powiadomienia o tym fakcie, stwierdził, że zawiadomi o tym swojego adwokata, nie spytał jednak o stan córki, ani o to czy ma ona opiekę. Aby zapewnić dziecku opiekę i nie narażać na pobyt w pogotowiu opiekuńczym postanowiono, że o zdarzeniu zostanie powiadomiona B. S., która już wcześniej opiekowała się O., kiedy jej rodzice przebywali poza granicami kraju. Pedagog wskazał, że M.M. utrzymywała kontakt ze szkołą i interesowała się wynikami obu córek. Nie było zastrzeżeń, co do jej zachowania wobec nich, z kolei A. M. nie kontaktował się nigdy w sprawach szkolnych z pedagogami. Sytuacja domowa tej rodziny znana jest ponadto pracownikom (...) w D., kuratorowi sądowemu oraz dzielnicowemu.

Zgodnie z art. 207 § 1 k.k. przestępstwo znęcania się polega na zadawaniu cierpień fizycznych lub moralnych członkowi rodziny lub innej osobie pozostającej

w stałym lub przemijającym stosunku zależności sprawcy. Przez „znęcanie się” należy rozumieć takie działanie sprawcy, które polega między innymi na intensywnym

i dotkliwym zadawaniu cierpień moralnych osobie pokrzywdzonej w celu jej udrženia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenie jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek (wyrok SN z dnia 6 sierpnia 1996 r. sygn. akt WR 102/96, Prok. i Pr. 1997 r., nr 2, poz. 8). O przyjęciu więc znęcania się rozstrzygają społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych i kulturowych.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez M. M. czynu z art. 207 § 1 k.k. Zgromadzony materiał nie potwierdził faktów wskazanych przez skarżącego. Zdaniem Sądu nieporozumienia domowe pomiędzy małżonkami związane są z dążeniami M. M. do zakończenia tego małżeństwa.

Zdaniem Sądu, przychyłając się w tym względzie do stanowiska Prokuratora Prokuratury Rejonowej w D., iż w toku przeprowadzonych w sprawie czynności sprawdzających zebrano wystarczający materiał dowodowy uzasadniający decyzję o odmowie wszczęcia dochodzenia i przyjęcie, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k.. Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie znajdując podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia i całkowicie podzielając pogląd Prokuratury, Sąd uznał, że zażalenie skarżącego odnośnie czynu z art. 207 § 1 k.k. nie zasługuje na uwzględnienie.